

EUROPÆISK FOLKEBLAD

De Europæiske
Konservative
og Reformister

SEPTEMBER
2. ÅRGANG

5/2016

**STÆRK OG PERSONLIG TALE
AF MORTEN MESSERSCHMIDT**

**ANDERS VISTISEN: VI SKAL IKKE
OFRE GRÆNSEKONTROLLEN**

RAPPORT FRA JUNGLEN I CALAIS

LOKALISTER OG GLOBALISTER

Selv i det mere venstreorienterede segment af medierne er det ved at gå op for folk, at Donald Trump måske ender med at blive USA's næste præsident, og at EU kan ende med at bryde endegyldigt sammen. Det har ført til talrige spekulationer om, hvad der dog er gået galt. Dagbladet Information bragte forleden en artikel om det såkaldt "postfaktuelle" samfund. Det er et samfund, hvor sandheden ikke længere har den store betydning, fordi alle ligger inde med deres egen helt private sandhed. Er det sådan et samfund, vi er ved at få?

Aviserne styrtbløder i disse år. Oplagstallene drøner nedad. De elektroniske medier har heller ikke længere noget monopol i skikkelse af DR eller TV 2, for det kræver bare et par klik med musen, og så er man inde på nyhedsformidlende hjemmesider, der har det til fælles, at deres nyheder vinkles og tilrettelægges ud fra en helt bestemt politisk observans – hvad enten det så er på højre- eller venstrefløjen. Problemet med medierne er, at der sjældent finder nogen kontrol sted af de historier, som bringes til torvs. Medierne taler til deres egen lille menighed – nøjagtigt som Dagbladet Politiken.

I Informations artikel slår journalist Mette-Line Thorup fast, at der er reelle grunde til, at eliten er kommet ud i et gevaldigt stormvejr, og det er, at både venstrefløjen og højrefløjen har udstedt masser af løfter, som aldrig er blevet holdt. Derfor er mange vælgere i USA ligeglade med, om Trump siger sandheden – og når Demokraternes kandidat Hillary Clinton beskylder halvdelen af Trumps vælgere for at være islamofobe og homofobe racist, så er debatten alligevel kortsluttet på forhånd. Politikerlederen er i forvejen så udbredt, at vælgerne alligevel ikke tror på politikerne – derfor handler det hele om interesser og holdninger.

Det handler om "globalister mod lokalister". Globalisterne er eliten. Det betyder intet for dem, hvilket land de opholder sig i, for en dansk "lokalist" føler i forvejen mere fællesskab og solidaritet med sin amerikanske eller franske modpart

end med sine egne landsmænd hjemme i Danmark. Globalisterne er højtlønnede. Lokalisterne er alle dem, som af den ene eller anden grund er henvist til deres fædreland; de kan ikke bare rejse til et andet land og finde et interessant job, eller også har de ganske enkelt ikke lyst. Lokalisterne er ofte lavtlønnede. De må konkurrere med østeuropæere og – hvis det står til et flertal i Folketinget – også med flygtninge om alt fra job til boliger.

Men globalisterne og lokalisterne bryder med den traditionelle højre-venstrefløjsakse, og det skaber i øjeblikket forvirring i de politiske systemer i hele Vesten. På globalisternes side finder man en ny alliance mellem venstrefløjen og deres gamle fjender "kapitalisterne". Venstrefløjen er ganske vist optaget af at være "gode og rare" mod alle, som de betragter som ofre, mens erhvervslivet ønsker billig arbejdskraft og løntrykkere. Alligevel har de et fælles mål: En grænseløs verden med fri indvandring. Lokalisterne er på samme måde en alliance af traditionelt konservative og "gammeldags" socialdemokrater og en del tidligere venstrefløjstilhængere. Men de har indset, at et Europa uden grænser i længden vil koste velfærdssamfundet og sammenhængskraften livet i takt med, at parallelsamfund og "no go-zoner" skyder op som paddehatte.

EU – eller EF – begyndte som et "kapitalistisk" projekt. Derfor kunne venstrefløjen ikke fordrage EF i halvfjerdsere og firserne, og John Mogensen sang om "Danmarks jord for de danske" – noget der i dag kunne have skaffet ham en racismedom på halsen. Det var pæne borgerlige mennesker, der stemte Danmark ind i EF i håb om fortsat vækst og billig kaffe og smør. Men med unionen opdagede socialisterne efterhånden, at EU stod for regulering, ensretning og centralisering, og så meldte de sig under EU-fanerne. De glemte bare, at de "onde kapitalister" stadig er med på vognen, og at de ofte også har en interesse i velfærdssamfundenes sammenbrud. Globalisterne taler i kor – også selvom socialisterne råber "gødhed", mens kapitalisterne råber "profit". Eneste rest af den gamle socialistiske modstand

mod EU udgøres i dag af Folkebevægelsen og Enhedslisten, mens den øvrige skepsis findes i Dansk Folkeparti.

Tysk TV bragte for nyligt et debatprogram med den meget sigende titel "Folkepartier uden folk" – den handlede om de gamle tyske partiers sammenbrud. I Tyskland er det navnlig de store partier SPD og CDU, som betaler prisen for den folkelige modstand mod indvandringen, der har bragt partiet "Alternative für Deutschland" (AfD) i landdagen i foreløbig ti tyske delstater, og partiet stormer frem mod valget til forbundsdagen i 2017. De store tyske partier er dog ikke så ærlige som Hillary Clinton – de angriber ikke befolkningen, men anklager i stedet "populisterne" i AfD for at have forført dele af befolkningen. Men begge dele er lige nedladende over for befolkningen. Ja, faktisk er Hillary Clinton den mest ærlige. Hun siger nemlig lige ud, at en del vælgere slet ikke skulle have lov at stemme, når de stemmer på den forkerte. De tyske partier anklager i stedet befolkningen indirekte for at lide af en slags falsk bevidsthed.

Glem alt om højrefløj eller venstrefløj. Glem alt om Liberal Alliances politiske frilandsmuseum, hvor topskattelettelser er blevet det eneste mantra. Den kommende tid kommer til at handle om opgøret mellem globalister og lokalister. Mellem de dele af befolkningen, som ønsker at bevare deres samfund og velfærdssystemer intakte, og en elite, som stadig drømmer den forslidte og utopiske drøm om den globale verden uden grænser, uden bånd, uden restriktioner og ofte uden enhver form for moral – andet end de gamle flokler om "tolerance og mangfoldighed".

Flere og flere indser, at den drøm aldrig bliver til virkelighed. Flere og flere bliver lokalister. Ikke fordi de har noget imod andre folkeslag eller udlandet, men fordi de indser, at demokrati og velfærd ikke er kommet af sig selv. Det er noget, som generationer møjsommeligt har bygget op – men som en enkelt generation kan ødelægge på et øjeblik. Lokalisterne bliver demokratiets redning.

■ KL.

JUNGLEN I CALAIS – EN FORSMAG PÅ LOVLØSHEDENS EUROPA

Af Jannich Kofoed

Er de europæiske stater fuldstændig magtesløse, når de bliver løbet over ende af migranter? Det tyder "junglen" i den franske havneby Calais på

I 1999 begyndte nogle hundreder migranter fra Mellemøsten og Afrika at slå sig ned omkring den franske by Calais, tæt ved indgangen til kanaltunnelen mellem Frankrig og Storbritannien, som var deres mål. Nu er deres antal steget til knap 10.000, de fleste fra Sudan, Afghanistan og Eritrea, og de tager stadig mere voldsomme midler i brug for at skaffe sig transport over kanalen.

Migranterne har fældet træer med motorsave, tændt bål på motorvejene A-16 og N-216, og indkøbsvogne, sten og jernstænger bliver kastet mod personbiler i håb om, at trafikulykker skal give dem lejlighed til trænge ind i de standsede lastvognstog med brækjern og boltsakse.

Over et tusinde franske betjente er i daglige sammenstød med migranterne, og arbejdshold fjerner døgnnet rundt barrikader fra vejene, som er forsøgt beskyttet med et ståltrådshegn. Både speditører og private bilister undgår i stigende tal Calais, og truslen mod sikkerheden koster det fransk-britiske selskab Eurotunnel cirka 50 millioner kroner om måneden. Også

færgesejladser lider under de lovløse tilstande. Tusinder af Calais' indbyggere demonstrerede for nylig for kravet om at få lejren lukket, fordi den ruinerer byen, og landmænd og lastvognschauffører blokerede vejene i 12 timer.

Nægter at forsvinde

"Junglen" virker også som en magnet for voldelige venlig-boere og andre militante britiske aktivister, som kræver grænsen åbnet, og tidligere i år ophidsede de migranterne til at besætte en færge, hvorved Calais' havn blev lukket. Et hav af NGO'er udfører velgørenhed i lejren og sørger for bespisning af indbyggerne. Inde i "Junglen" er der hyppige sammenstød mellem de etniske grupper, sidst et kæmpeslagsmål mellem afghanere og sudanesere med knive og køller. Franske hospitaler behandler jævnligt ofre for knivstikkerier i lejren. Sundhedsmyndighederne har forsøgt at lukke nogle af de illegale restauranter i lejren, men har måttet opgive.

Omkring 20.000 migranter venter i det nordlige Frankrig på en chance for at komme ind i Storbritannien. De er som regel unge mænd mellem 16-30 år, de har typisk betalt mellem 20.000-40.000 kroner til menneskesmuglere og har rejst gennem adskillige sikre lande. Nogle har endda allerede fået asyl i andre EU-lande;

men i Storbritannien har de lettere ved at gå under jorden og arbejde sort. Desuden er briterne mere rundhændede med sociale ydelser og har en kortere behandlingstid for familiesammenføring.

Ifølge en fransk-britisk aftale fra 2003 har de britiske myndigheder lov at gennemføre grænsekontrol på den franske side af kanalen, men den aftale er i fare efter Brexit, for de franske politikere håber at slippe af med "junglen" i Calais ved at tvinge briterne til at behandle asylansøgningerne på britisk område. Frankrigs indenrigsminister lovede efter sidste måneds protestdemonstrationer, at lejren vil blive lukket "hurtigst muligt" – men at der først skal findes anden indkvartering til beboerne. Det er dog tvivlsomt, om de vil lade sig transportere til andre faciliteter, eftersom deres eneste ønske er at komme til Storbritannien.

Samtidig er en lignende "jungle" ved at opstå på den italienske side af grænsen til Frankrig, i Ventimiglia, hvor tusinder af migranter kræver at blive sluppet løs mod Nordeuropa.

Hvor mange "jungler" skal europæerne mon se skyde op som paddehatte, før deres folkevalgte og staten lever op til sine forpligtelser over for borgerne, standser anarkiet og håndhæver lov og orden? ■

"Welcome to the jungle". Er Calais en forsmag på, hvad Europa har i vente i en tid med masseindvandring fra den tredje verden? (Foto: Scanpix)

ANDERS VISTISEN: GRÆNSEKONTROLLEN ER VIGTIGST

Af Karsten Lorentzen

Anders Vistisen lagde i sin tale vægt på, at den politiske kurs er uændret i Dansk Folkepartis gruppe i Europa-Parlamentet, og han takkede Morten Messerschmidt for en stor indsats. (Foto Carsten Lundager)

Dansk Folkepartis nyudnævnte gruppeformand i Europa-Parlamentet, Anders Vistisen, høstede stående ovationer på Dansk Folkepartis årsmøde, da han slog fast, at Dansk Folkeparti under ingen omstændigheder medvirker til at lade et overstatsligt Europol-samarbejde stå i vejen for en effektiv dansk grænsekontrol. Regeringen har sovet i timen og ikke løftet en finger for at få en parallelaftale om Europol forhandlet på plads, samtidig med at EU ikke har fået styr på flygtningesituationen.

Det var Anders Vistisens første årsmødetale som gruppeformand, og han slog fast, at der ikke er ændret et komma i Dansk Folkepartis politiske linje, og med en god portion humor understregede han forskellen mellem ham og Morten Messerschmidt:

”På det organisatoriske plan er jeg blevet udstyret med en bunden opgave. Som Morten selv har redegjort for, har tingene kørt for uformelt. Og det har efterfølgende vist sig at være grobund for mange løse ender og forskellige opfattelser. Det har vi som gruppe besluttet at tage ved lære af, rette op på og lægge bag os.

Vi har allerede indført en ny forretningsorden for gruppen, der regulerer alt fra vores gruppemøder, til den måde vi skal omgå de midler, som stilles til rådighed

af Europa-Parlamentet. Gruppeformandsposten er jo en todelt opgave. Vi har nu rundet det organisatoriske, men vi mangler det vigtigste: Politikken. Mange – særligt vores venner i pressen – har siden mandag spurgt mig. Hvad sker der så nu? Hvordan kommer vi til at opleve forskellen på før – da Morten var gruppeformand – og nu?

Mange af dem har virket lidt skuffede over mit svar. For det er min klare opfattelse, at man ikke kommer til at opleve den store forskel. Jo, på det ydre er der da sket lidt. Jeg er jyde – Morten sjællænder.

Morten er blond – jeg brunette. Jeg bliver næppe den samme connaisseur ud i franske vine, som Morten er. Og skulle vi indvejes før en boksekamp, ville vi næppe blive placeret i samme vægtklasse. Men på det, der betyder noget – det der burde være i centrum – politikken, der ligger linjen fast. Derfor går jeg også til min nye opgave med en god mavefølelse. For på trods af det stormvejr, som DF’s gruppe i Europa-Parlamentet har været igennem og det faktum, at en af styrmændene nu har byttet rolle med kaptajnen, så er kursen sat og målet klart”, sagde Anders Vistisen.

Junckers medicin er elendig

Han leverede en verbal bredside mod kommissionsformand Jean-Claude Junck-

ers ”state of the union”- tale, hvor denne blandt andet stadig taler om fordeling af flygtninge mellem medlemslandene, mens han vil give gratis internet til hovedstæderne i Europa. Talen var en stor skuffelse:

”EURO-krise spørger stadig. De forarmede lande i syd retter uberettiget deres kolossale vrede mod deres rige venner i nord, der modsat gang på gang sender gode skatte kroner efter dårlige, for at de selvsamme kriseramte lande lige akkurat kan holde røven i vandskorpen.

Det vælter fortsat ind over Europas pivåbne grænser med økonomiske indvandrerer fra Mellemøsten og Nordafrika.

Og EU har endnu ikke kommet op med et eneste slagkraftigt modspil til menneskesmuglerne og bekvemmelighedsmigranterne.

Og endelig har vi den historiske beslutning i Storbritannien, hvor er flertal af briterne modigt valgte, at landet ikke fortsat skal være medlem af det stadigt mere omsiggribende EU.

Det var derfor med tilbageholdt åndedræt, at jeg afventede doktor Juncker udskrive medicinen. Men på trods af, at jeg havde sat mine forventninger lavt, blev jeg alligevel skuffet.

Han begyndte godt nok med at erklære patienten i livsfare, måske endda døende, men han kom efterfølgende hverken med nye forslag eller ideer til at redde patienten.

Hele Junckers tale var mere af det samme: Flere penge til det i forvejen forgældede Sydeuropa. Tvungen fordeling af flygtninge på EU-plan. Fælles EU hær med eget hovedkvarter skal i fremtiden konkurrere med de onde amerikanere i NATO.

Og ja, så blev det da til en enkelt ny tanke. Der skal nu udrulles gratis EU-internet i de europæiske hovedstæder!

Danmark skal ikke acceptere en Europol-aftale, som indebærer, at grænsekontrollen skal afskaffes, fordi EU ønsker det. Vi skal selv bestemme over vores grænse. (Foto Carsten Lundager)

Mine damer og herrer – jeg var lamslået. EU-internet! Hvis ikke situationen var så alvorlig, ville det nærmest være komisk”.

Europol skal ikke være FBI

Og så kan den danske regering i øvrigt glemme alt om Dansk Folkepartis opbakning til en Europol-afstemning, hvis det indebærer, at Danmark må vinke farvel til grænsekontrol, og hvis det medfører, at den overstatslige politimyndighed udvikler sig til et europæisk FBI med USA som forbillede. Det slog Anders Vistisen fast med syvtommersøm:

”Der er ingen tvivl om, at Europol med hastige skridt bevæger sig væk fra det lavpraktiske og fornuftsbetonede samarbejde, som var omdrejningspunktet for efterårets debat.

Til noget meget mere omsiggribende, som ligger langt fra danskernes forestilling om fælles databaser og teknisk bistand.

Denne udvikling i EU er naturligvis noget, som vi bør tage højde for, når vi skal håndtere situation efter det historiske nej 3. december.

To ting ligger klart: Dansk Folkeparti har lovet danskerne, at hvis de vil, så kan de komme med i Europol. I det tilfælde, at regeringen ikke formår at forhandle en parallelaftale hjem, så ved en ny folkeaf-

stemning om en mere begrænset udgave af tilvalgsordningen.

Det står vi naturligvis ved. Der er derfor intet ændret i forudsætningen om, at hvis et flertal af danskerne ønsker det, kan vi fortsat være fuldt og helt med i Europol.

Den anden ting, der dog står lige så klart, er følgende:

Hvis regeringen udskriver en sådan afstemning på en måde, hvor vi ikke bare melder os ind i Europol, men også gør Schengen-samarbejdet overstatsligt, så Danmark aldrig vil kunne indføre effektiv og permanent grænsekontrol igen, så bliver det uden Dansk Folkeparti!

Beslutningen om hvorvidt Danmark skal overlade mere magt til EU er dermed, hvor den med rette bør være, i hænderne på danskerne.

Og i Dansk Folkeparti er vi hverken bange for at spørge danskerne eller så smålige, at vi ikke kan acceptere resultatet af en evt. kommende folkeafstemning. Vi ønsker bare, at danskerne tager valget med åbne øjne.

Og for Dansk Folkepartis vedkommende er det sådan, at står valget i sidste ende mellem medlemskab af Europol og dansk grænsekontrol, så vil vi altid vælge permanent og effektiv grænsekontrol”.

Opbakning til Storbritannien

Anders Vistisen afsluttede sin tale med en konstatering af, at Danmark naturligvis bør bakke Storbritannien op i bestræbelserne på at få landet en så god aftale med EU som overhovedet muligt. Ikke mindst fordi det i høj grad er i Danmarks egen interesse:

”Når vi har set, hvordan Storbritannien klarer sig uden for EU, så skal vi spørge os selv, om tiden ikke er ved at være inde til, at danskerne gives samme valg.

Altså en afstemning om vi skal stå udenfor med vores venner i Storbritannien, Norge og Schweiz.

Og fra den position arbejde sammen med EU-landene, der hvor det giver mening som gode naboer.

Eller om vi skal blive inde og gå ned med EU-skibet.

Vi står derfor over for en afgørende tid, hvor kampen om fremtidens EU-samarbejde skal stå. Og hvor vi skal beslutte, hvordan Danmarks relation til dette EU skal være.

I EU-gruppen er Jørn, Morten og jeg klar til at tage kampen op. Og når vi fører den sammen med gode kræfter i folketingsgruppen og jer medlemmer, er jeg overbevist om, at det ikke kan gå helt galt”, sagde Anders Vistisen. ■

STÆRK PERSONLIG TALE AF
MORTEN MESSERSCHMIDT:

”VI SKAL ALDRIG LADE VORE DRØMME SLÅ NED”

Af Karsten Lorentzen

Der blev i år lyttet ekstra opmærksomt til Morten Messerschmidts meget personlige tale ved Dansk Folkepartis årsmøde. Det seneste års op- og nedtur medførte, at Messerschmidt for nogle uger siden overlod formandsstafetten til Anders Vistisen, og de mange gæster ventede i spænding på at høre Dansk Folkepartis største stemmesluger tale. Og gæsterne fik, hvad de kom efter – en åbenhjertig og personlig tale, hvor intet var fejlet ind under gulvtæppet

”I 1992 var jeg en dreng på 11 år, og uden den store politiske bevidsthed. Jeg anede alligevel, at folkeafstemningen den 2. juni var en ganske særlig begivenhed. Jeg mindes aftenen den 2. juni med glæde, da det viste sig, at et flertal af danskerne havde stemt nej til Maastricht-traktaten, havde trodset den monotone ”eurofori” fra erhvervsliv, medier, meningsdannere og de fleste politikere”.

Sådan indledte Morten Messerschmidt sin tale, som tog gæsterne med på en tidsrejse med højdepunkterne i en politisk karriere, som for alvor begyndte, da Morten Messerschmidt blev valgt til Folketinget i 2005, og som siden førte ham til Bruxelles, hvor han i Europa-Parlamentet overtog posten fra Mogens Camre.

Det politiske arbejde for Danmark som en selvstændig nation var fra begyndelsen den røde tråd i Morten Messerschmidts arbejde, men også arbejdet for Dansk Folkeparti, hvor Messerschmidt trådte sine politiske barnesko som næstformand i DFU. Men selv om nej’et ikke for alvor blev respekteret dengang i 1992, og ifølge hans mor ”ikke var stort nok”, så kom afstemningen alligevel til at præge ham for livet.

En fantastisk rejse

”Jeg har gennem de seneste måneder tænkt meget over de begivenheder, og der er ingen tvivl om, at det betød alverden for mit liv og for min karakter at vide og opleve, at noget kan lade sig gøre, at man kan ændre retningen, hvis man har gode argumenter og arbejder hårdt

for det. Vi kan rent faktisk udrette noget, hvis vi sætter os mål, der er ambitiøse og stærke nok – og kæmper utrætteligt for dem”, sagde Morten Messerschmidt.

De følgende næsten 25 år kom han til at bruge på det politiske projekt at forsvare Danmark som nationalstat, at forsvare vores suverænitet og vores folks ret til at bestemme over Danmark.

”Det har været en fantastisk rejse, og de fleste af årene har det været sammen med jer her i salen, og det har gjort det endnu mere fantastisk. Men det har også været en rejse med op- og nedture, for sådan er det at være menneske, og selv om det er vemodigt at vide, at jeg her i dag taler for sidste gang som leder af Dansk Folkepartis gruppe i EU-Parlamentet, så er jeg alligevel i stand til at se tilbage på vores rejse og på vores kampe med en enorm stolthed”.

Men Morten Messerschmidt brugte også talen til selvrefleksion og selvkritik i anledning af de seneste måneders begivenheder:

”Har jeg været for ambitiøs? Har jeg villet for meget? Kan man drømme for store drømme? Måske. Men jeg ved også, at det ikke er drømmene, der er noget galt med. Dansk Folkeparti er ikke bare et parti. Vi er en folkelig bevægelse. En del af Danmark. (...) Og jeg har drømt drømme, der sikkert rækker ud over, hvad man må, baseret på en 11-årig drengs oplevelser, og hvis den beslutning, som jeg tog her for et par uger siden, så er prisen for at gøre Dansk Folkeparti til Danmarks største parti i EU, så betaler jeg den pris. Hvis det er prisen for at vinde afstemningen om retsforbeholdet, så betaler jeg den pris”.

Jeg har forventninger til folk

”Mens andre brugte EU-midler på biler og privatchauffører, og hvad ved jeg, så valgte vi at føre politik. Hvor andre har hængt sig i formaliteter, så var jeg fokuseret på vores politiske mål. Jeg stiller høje krav til folk. Det kræver, at folk, der vælges til at repræsentere Dansk Folkeparti, leverer deres yderste, ikke bare af og til, men hele

”Hvis nogen i 1992 havde fortalt den 11-årige dreng, at han skulle komme til at se tilbage på sejren over euroen i 2000, en sejr ved valget til Europa-Parlamentet i 2009, en sejr ved samme valg i 2014, og en sejr sidste år, hvor vi forsvarede vores retsforbehold, for slet ikke at tale om sejren i Storbritannien i år, ja, så havde han ikke troet på det”, sagde Morten Messerschmidt. Allerede som 11-årig sad han nemlig foran fjernsynet sammen med sin mor og fulgte slaget om Maastricht-traktaten i 1992. (Foto Carsten Lundager)

tiden, for sådan føler jeg selv, at det må være. Derfor: Ja, min største fejl var, at jeg stolede på folk, og at alt derfor ikke blev skrevet ned i underskrevne protokoller.

Jeg betragtede dem, der blev valgt for Dansk Folkeparti som mine kampfæller, mine allierede, mine venner. Jeg lukkede dem ind, viste min tillid, og dermed gjorde jeg også mig selv sårbar. Det var en fejl, og den tager konsekvensen af. Det er en teknisk fejl og ikke en fejl, der har politisk eller økonomisk betydning, men en fejl, der må have personlig betydning for mig, men lad mig også samtidig sige, at jeg håber, at det aldrig må få nogen her til at lægge låg på deres ambitioner”, sagde Morten Messerschmidt.

Han sendte også en kærlig og dybfølt hilsen fra talerstolen til sin ledsager gennem tykt og tyndt, Dot Wessman, der sad nede i salen:

”Var det ikke for dig, så havde de sidste ti år ikke været mulige. Du er mine drømmes næring”.

Morten Messerschmidt afsluttede sin tale med at understrege, at han aldrig vil holde med at drømme eller med at være ambitiøs, og han sendte en hilsen til forgænger i Parlamentet, Mogens Camre, som har betydet noget helt særligt for ham:

”En personlighed fuldstændig ekstraordinær og ud over det sædvanlige, der med sin åbenhjertighed viste mig i en ung alder, hvordan man med flid, arbejdsomhed, drømme og ambition kan sikre, at alting kan lade sig gøre, uanset om man er født af ufaglærte forældre i Frederikssund eller forretningsdrivende i Randers. Det er kun ens egen vilje, der afgør ens fremtid, sådan er det heldigvis i Danmark”. ■

Billeder som dette skabte sidste år panik i medlemslandene, og EU hastede en elendig aftale med Tyrkiet om hjemsendelse af flygtninge igennem, men ud af 30.000 er kun 468 blevet sendt tilbage, og prisen har været et rent knæfald for Tyrkiets diktator, præsident Erdogan, som kræver milliarder af euro, visumfrihed for tyrkerne samt optagelsesforhandlinger om et tyrkisk EU-medlemskab. Tyrkiet har ført hele EU-eliten rundt ved næsen, siger

Anders Vistisen. (Foto: Scanpix)

TYRKIET-AFTALE ER VÆRDILØS

Af Karsten Lorentzen

Under skåltaler og hurra-råb lød det for nogle måneder siden triumferende, at EU nu havde en aftale med Tyrkiet om at sende asylmigranter tilbage til Tyrkiet. Og hvad er der så sket siden? Ja, foruden at præsident Erdogan i løbet af sommeren har indført et de facto-diktatur i Tyrkiet, har ladet tusinder af personer anholde eller afskedige og jævnlige rasler true med sablen over for Europa, så er kun en lille forsvindende del blevet sendt tilbage til Tyrkiet. Det drejer sig om 468 ud af 30.000.

Det kalder Anders Vistisen en ren falliterklæring for EU, og han understreger, at der ikke er noget alternativ til, at hvert enkelt medlemsland sikrer sine grænser med en effektiv grænsekontrol.

”Forudsætningen for Schengen-samarbejdet og de åbne grænser var en effektiv ydre grænsekontrol, og den har EU på intet tidspunkt kunnet levere. Aftalen med Tyrkiet var en panikløsning, som skulle reparere på situationen og imødegå, at medlemslandene efter ungarsk eller bulgarsk forbillede etablerede deres egen grænsekontrol, og nu ser vi, at skeptikerne havde fuldstændig ret. Aftalen med Tyrkiet var i realiteten ikke andet end et knæfald for en ondsindet tyrkisk diktator, som ikke alene krævede en uhorst høj pris på milliarder af euro, men som også krævede visumfrihed til EU for alle tyrkere samt en genoptagelse af optagelsesforhandlingerne om tyrkisk EU-medlemskab”, siger Anders Vistisen.

Han understreger, at aftale udelukkende blev forhandlet på plads, fordi EU havde behov for at vinde tid og gyde olie på vandene i de medlemslande, hvor panikken over masseindvandringen bredte sig sidste efterår. Allerede dengang advarede Dansk Folkeparti og andre EU-skeptiske partier i EU om, at aftalen ikke var det papir værd, den var skrevet på. EU har ganske enkelt aldrig været i stand til at levere varen: En effektiv sikring af EU's ydergræn-

ser. Den sikring har på intet tidspunkt været til stede.

Kun grænsekontrol kan sætte proppen i

”Hvis noget har begrænset indvandringen for en stund, så er det handlekraftige ledere i de EU-lande, som har etableret fysiske forhindringer i form af grænsehegn og kontrol ved deres egne grænser. Det har gjort det sværere for flygtninge at anvende Balkan som en tre-sporet motorvej til velfærd og forsørgelse i lande som Tyskland, Danmark og Sverige, og i stedet for at kritisere en statsleder som Ungarns Viktor Orbán, burde EU's ledere i høj grad takke ham for lukningen af grænsen til Ungarn – det var nemlig den, der satte gang i en slags domino-effekt, som fik selv svenskerne til at indføre ID-kontroller”, siger Anders Vistisen.

Han opfordrer nu til, at EU glemmer alt Tyrkiet som en troværdig alliancepartner og i stedet koncentrerer indsatsen dér, hvor mange migranter har hobet sig op; nemlig i Grækenland, Italien og andre lande med kyster til Middelhavet. Hvis Dublin-forordningen skal have nogen mening, så er det i disse lande, at asylsagerne skal behandles, og herfra at hjemsendelserne skal foregå. Desuden skal EU vise handlekraft og ganske enkelt sejle en stor del af migranterne tilbage, hvor de kom fra, og det skal ske omgående. En fordeling af flygtninge og migranter, som Kansler Merkel ønsker, er i øvrigt ligeså illusorisk som en aftale med Tyrkiet:

”Hverken migranterne eller befolkningerne i eksempelvis Østeuropa ønsker en fordeling af asylansøgere. Migranterne vil ikke opholde sig i lande som Letland eller Portugal med lave eller ingen velfærdsydelse, og befolkningerne i de pågældende lande ønsker heller ikke at være tvangsindlagte til at rydde op efter det kaos, der opstod, da Kansler Merkel på vegne af hele EU bød hele verdens migranter velkommen under parolen ”det klarer vi”. En fordeling er ikke andet end et luftkastel”, siger Anders Vistisen. ■

Anders Vistisen kalder aftalen mellem Tyrkiet og EU en ren falliterklæring og efterlyser i stedet en permanent dansk grænsekontrol som eneste værn mod indvandring fra den tredje verden. En falliterklæring er også Merkels plan om at fordele flygtninge. Ud af 160.000 flygtninge er det kun lykkedes at fordele 5.290 til medlemslandene. Med det nuværende tempo vil det tage mange årtier. (Foto: Carsten Lundager)

EUROPÆISK FOLKEBLAD

Tidsskrift udgivet af ECR-Gruppen
i Europa-parlamentet

2. Årgang, nr. 5

Ansv. redaktør: Karsten Lorentzen
Mail: karsten.lorentzen@ft.dk

I redaktionen: Kristian Wederkinck Olesen,
Morten Mærsk og Jannich Kofoed

Artikler og indlæg udtrykker
ikke nødvendigvis ECR-Gruppens eller
Dansk Folkepartis synspunkter.

Layout: Dansk Folkeparti
Tryk: KLS Grafisk Hus

Forsidefoto: Carsten Lundager

TELEFONLISTE DF-MEP

ANDERS PRIMDAHL VISTISEN

Europa-Parlamentet
WIB 05M071
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45859
Mail: anders.vistisen@ep.europa.eu

MORTEN MESSERSCHMIDT

Europa-Parlamentet
WIB 05M061
60, rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45738
Mail: morten.messerschmidt@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Søren Peter Jensen

Telefon: +32 2 28 47738
Mail: sorenpeter.jensen@ep.europa.eu

JØRN DOHRMANN

Europa-Parlamentet
WIB 05M057
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien
Telefon: +32 2 28 45721
Mail: jorn.dohrmann@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Louis Andreas Michaelsen

Telefon: +32 2 28 47721
Mail: louis.michaelsen@ep.europa.eu

De Europæiske
Konservative
og Reformister

BESKE DRÅBER

ONDT I RYGGEN I AFRIKA?

V. Jannich Kofoed

Jannich Kofoed. (Privatfoto)

Hvordan får vi fred for folkevandringen? Vi afmonterer simpelthen vores velfærdsstat og sender den som samlesæt ned til afrikanerne, for så har de ingen grund til at udvandre

Forleden holdt Overkommisær Jean-Claude Juncker en tale om EU's tilstand. Mens forfaldet skred frem udenfor, klappede klakørerne inde i osteklokken, hvor EU-chefen strøede om sig med penge, som han

hverken har eller får. Blandt dem fantom-milliarder, som skal få afrikanerne til at blive i Afrika.

"I dag lancerer vi en ambitiøs investeringsplan for Afrika, som har potentialet til at rejse 44 milliarder euro i investeringer. Det kan blive 88 milliarder, hvis medlemsstaterne bidrager," sagde Juncker.

666 milliarder danske kroner? Hvad hedder de piller, den mand spiser? Det er ikke ambitiøst; det kaldes hallucinationer. Sidste år lancerede EU en "Africa Trust Fund" på 13,5 mia. kroner på et møde i Malta. Mens jeg skriver, har EU-landene indbetalt 608 millioner, altså mindre end fem procent. I marts i år udsendte EU's revisionsret en rapport om et andet EU-program, som skulle få styr på indvandringen fra blandt andet Nordafrika. Revisorerne mente, at det havde kostet 10,5 mia. kr., men kunne kun finde data på 2,3 mia. kr. Ingen vidste, hvem, der havde givet hvad – og

intet tydede på, at det overhovedet hjalp. Bevares, et konditori her og lidt hønsehøld dér, men intet der dæmpede lysten til at emigrere til Europa.

Uanset, hvor mange penge vi sender, så vil de bare bo i Europa. Er de først inde, får vi dem aldrig ud. Og forsøger vi, nægter deres hjemland bare at modtage dem.

Men løsningen ligger lige for: Vi sender simpelthen alle penge over et nøgent eksistensminimum fra Europa til Afrika. For vi skal jo angribe årsagerne, som eksperterne siger, og det betyder, at afrikanerne skal have det mindst lige så godt i Afrika, som de vil få det i Europa. Og der er nok at rette op på.

I Afrika har de ikke gratis hospitaler og skoler eller børnecheck og folkepension; de har ikke seks ugers sommerferie og øv-dage. De har heller ikke kærestes barns første sygedag eller trivselskurser i arbejdstiden. Skolepsykologerne er karrige med ADHD-diagnoser, PTSD er ukendt, det samme er depressioner efter et uheldigt huskøb. De får ingen løft-rigtig-træning og ingen hæve-sænkeborde. De bliver ikke tilbudt medarbejder-udviklingssamtaler (MUS) eller terapi mod røg og fedme.

De lider også under monotont arbejde og rygsmerter og må ofte gå over lange afstande. Skåne- og deltidsjobs er svære at få, og ingen firmaer har en politik mod stress, mobning og sexchikane.

Men når EU en dag får rettet op på afrikanernes utålelige livsvilkår, så vil ingen afrikaner behøve at udvandre til Europa; der vil i øvrigt heller ikke være noget Europa at udvandre til. ■

Mange steder i Afrika hersker kaos og utålelige levevilkår, men hvis EU skal løse alle problemerne, vil det koste Europa livet, og det vil ikke standse migrationen.
(Foto: Scanpix)

De Europæiske
Konservative
og Reformister

5/2016

ECR -GRUPPEN

Christiansborg
1240 København K